

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 6.6.2013
COM(2013) 338 final

2013/0177 (NLE)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om tillstånd för Österrike och Malta att med hänsyn till Europeiska unionens intresse ansluta sig till Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Förslagets syfte

Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (nedan kallad *Haagkonventionen om delgivning*) innehåller bestämmelser om vilka vägar som ska användas för delgivning när handlingar i domstolsärenden eller övriga handlingar ska överlämnas från en till konventionen ansluten fördragsslutande stat till en annan, för delgivning i den anmodade staten. Haagkonventionen om delgivning förenklar överlämnningen av rättsliga och andra handlingar. Detta sker inte huvudsakligen på diplomatisk eller konsulär väg, utan istället via ett centralt organ som ska delge handlingar eller se till att de delges. Konventionen innehåller även flera alternativa metoder för överlämnande (däribland via post). Syftet är att upprätta ett system som i möjligaste mån ska se till att mottagaren får kännedom om de handlingar som ska delges i så god tid att han eller hon kan gå i svaromål. Konventionen gör det även lättare att få bevis för att handlingarna har delgivits i utlandet, med hjälp av en enhetlig mall för delgivningsbevis. Haagkonventionen om delgivning omfattas av Europeiska unionens exklusiva behörighet efter antagandet av unionens interna bestämmelser om delgivning av handlingar, enligt rådets förordning (EG) nr 1348/2000, upphävd genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000¹. Medlemsstaterna kan därmed inte ansluta sig till Haagkonventionen om delgivning utan tillstånd.

Tjugofyra medlemsstater hade redan anslutit sig till Haagkonventionen om delgivning innan EU-lagstiftningen antogs. De återstående medlemsstater som behöver få tillstånd att ansluta sig till konventionen är Österrike och Malta².

Kommissionen föreslår därför att rådet tillåter att Österrike och Malta ansluter sig till Haagkonventionen om delgivning i Europeiska unionens intresse. Konventionen har ingen klausul som tillåter att EU själv ansluter sig.

1.2. Vikten av anslutning till Haagkonventionen om delgivning

Haagkonventionen om delgivning underlättar överlämnande av rättsliga och andra handlingar i utlandet och är särskilt viktig för Europeiska unionen och dess medlemsstater eftersom den underlättar rättsligt samarbete vid gränsöverskridande tvister som involverar sådana länder utanför unionen som anslutit sig till konventionen. Konventionen har till största delen ratificerats och för närvarande är 67 länder anslutna till den.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

² Malta hade redan deponerat sina anslutningsinstrument utan tillstånd, varför kommissionen vidtog nödvändiga åtgärder. Efter anslutningen den 1 augusti 2012 avgav Malta följande förklaring: Malta förklarar att anslutningen till konventionen ska träda i kraft först när vederbörliga EG-förfaranden avseende anslutningen avslutats, i synnerhet antagande av ett beslut från rådet om tillstånd för Malta att ansluta sig till konventionen. När beslutet antagits kommer Malta att underrätta depositarien om vilken dag konventionen blir tillämplig på Malta (förklaringen offentliggjordes på webbplatsen för Haagkonferensen för internationell privaträtt: http://www.hcch.net/index_en.php?act=status.comment&csid=1101&disp=eif).

Österrike och Malta har uttryckt intresse för att ansluta sig till Haagkonventionen om delgivning.

Anslutningen av dessa länder till konventionen är förenlig med det politiska åtagande som EU gjorde när unionen anslöt sig till Haagkonferensen 2007, nämligen om anslutning till de instrument som antagits av Haagkonferensen för internationell privaträtt när detta är av intresse för EU.

Dessutom verkar EU i de yttre förbindelserna för att länder utanför unionen ska ansluta sig till Haagkonventionen om delgivning, eftersom detta är ett effektivt och pålitligt system för delgivning av rättsliga och andra handlingar. Det vore därför förenligt med denna hållning om alla EU:s egna medlemsstater är parter i konventionen.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Österrike och Malta har inom ramen för rådets berörda arbetsgrupper bekräftat sitt intresse för att ansluta sig till Haagkonventionen om delgivning. Haagkonferensens för internationell privaträtt permanenta byrå har meddelat att länder utanför unionen som är anslutna till konventionen är intresserade av att alla EU:s medlemsstater ansluter sig till konventionen.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

3.1. EU:s behörighet avseende Haagkonventionen om delgivning

Enligt artikel 3.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och EU-domstolens rättspraxis³ har Europeiska unionen exklusiv behörighet i fråga om delgivning av rättsliga och andra handlingar, eftersom unionen antagit interna bestämmelser via förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur. Medlemsstaterna har därmed inte längre rätt att ingå sådana avtal med länder utanför unionen som påverkar dessa bestämmelser.

I artikel 3.2 i EUF-fördraget föreskrivs särskilt att unionen har exklusiv befogenhet att ingå ett internationellt avtal, i den mån ingåendet kan påverka gemensamma regler eller ändra räckvidden för dessa. Bestämmelserna innebär enligt rättspraxis att avtal ingår i EU:s exklusiva behörighet när det kan påvisas att avtalsföremålet omfattas av tillämpningsområdet för gemensamma interna bestämmelser, eller i vart fall av ett område som redan i stor utsträckning regleras av sådana bestämmelser, eller när bestämmelser antagits på områden som inte omfattas av någon gemensam politik och i synnerhet på områden där det finns bestämmelser om harmonisering, oavsett om de gemensamma bestämmelserna strider mot avtalet eller ej.

Förordning (EG) nr 1393/2007 är tillämplig på ärenden av civil eller kommersiell natur som kräver överlämnande av rättegångshandlingar och andra handlingar som ska delges från en medlemsstat till en annan. Medlemsstaterna har utsett organ som har ansvar för att överlämna och ta emot handlingarna. Genom förordningen inrättas ett system som motsvarar Haagkonventionens system. Därför står det helt klart att innehållet i konventionen omfattas av tillämpningsområdet för EU:s interna lagstiftning. Således har Europeiska unionen exklusiv behörighet i fråga om Haagkonventionen om delgivning.

³ Domstolens yttrande 1/03 (plenum) den 7 februari 2006 om gemenskapens behörighet att ingå en ny Luganokonvention om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, REU 2006 s. I-01145.

Unionen har redan utövat sin externa behörighet när det gäller delgivning av handlingar genom att ingå en internationell överenskommelse med Danmark om delgivning av handlingar.⁴

3.2. Tillstånd för medlemsstaterna

Eftersom Haagkonventionen om delgivning inte innehåller någon klausul om regionala ekonomiska organisationer, kan Europeiska unionen inte ansluta sig till konventionen. Unionen måste därför verka via sina medlemsstater och tillåter därför de berörda medlemsstaterna att ansluta sig till Haagkonventionen om delgivning i Europeiska unionens intresse. Det finns flera fall i praxis på det civilrättsliga området, senast avseende rådets beslut 2008/431/EG om bemyndigande för vissa medlemsstater att i Europeiska gemenskapens intresse ratificera eller ansluta sig till 1996 års Haagkonvention om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn samt om bemyndigande för vissa medlemsstater att avge en förklaring om tillämpningen av gemenskapsrättens relevanta interna regler.⁵

Haagkonventionen om delgivning ger de fördragsslutande staterna möjlighet att lämna förklaringar om flera av konventionens bestämmelser, däribland artikel 8.2, artikel 10, artikel 15.2 och artikel 16.3. De av EU:s medlemsstater som är fördragsslutande stater i konventionen har lämnat olika förklaringar. Situationen är inte symmetrisk. Flera medlemsstater har till exempel lämnat förklaringar om artikel 8.2 för att endast medge att diplomatiska eller konsulära tjänstemän får delge handlingar med det egna landets medborgare. Andra medlemsstater har bara motsatt sig de överlämningsmetoder som anges i artikel 10. Förklaringar om artikel 16.3 avseende ansökan om undantag skiljer sig på olika sätt från varandra, bland annat i fråga om inom vilken tid ansökan ska ha ingivits. Med hänsyn till detta vore det orimligt att kräva att de berörda medlemsstaternas eventuella förklaringar ska vara likadana. Österrike och Malta bör därför när de ansluter sig till konventionen avge de lämpliga förklaringar som de anser nödvändiga och som är tillåtna enligt konventionens bestämmelser. Texten till sådana förklaringar bör dock bifogas rådets beslut.

⁴ Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, EUT L 299, 16.11.2005, s. 62.

⁵ EUT L 151, 11.6.2008, s. 36.

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om tillstånd för Österrike och Malta att med hänsyn till Europeiska unionens intresse ansluta sig till Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 81.2 och 218.6 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets godkännande⁶, och

av följande skäl:

- (1) Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (nedan kallad *Haagkonventionen om delgivning*) förenklar metoderna för delgivning av rättsliga och andra handlingar mellan de till konventionen anslutna staterna. Detta underlättar i sin tur det rättsliga samarbetet i gränsöverskridande civilrättsliga och handelsrättsliga tvister. Haagkonventionen om delgivning har ratificerats i stora delar av världen. Inom ramen för de yttre åtgärderna på det civilrättsliga området verkar EU för att få tredjeland att ansluta sig till Haagkonventionen om delgivning.
- (2) Europeiska unionen har exklusiv behörighet i fråga om Haagkonventionen om delgivning om dess bestämmelser påverkar bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000⁷.
- (3) Regionala organisationer får inte ansluta sig till Haagkonventionen om delgivning. Europeiska unionen kan därför inte ansluta sig till konventionen.
- (4) Eftersom Haagkonventionen om delgivning är viktig för Europeiska unionens intressen bör rådet tillåta att medlemsstater som inte var anslutna till Haagkonventionen om delgivning innan unionen antog egna bestämmelser ansluter sig till konventionen i Europeiska unionens intresse på de villkor som anges i detta beslut. De medlemsstater till vilka detta beslut riktar sig är Österrike och Malta.
- (5) Haagkonventionen om delgivning ger de fördragsslutande staterna möjlighet att lämna förklaringar om flera av konventionens bestämmelser. Österrike och Malta bör därför när de ansluter sig till konventionen avge lämpliga förklaringar som de anser nödvändiga och som är tillåtna enligt konventionens bestämmelser. Texten till sådana förklaringar ska bifogas detta beslut.

⁶ EUT C , , s. .

⁷ EUT L 324, 10.12.2007, s. 79.

- (6) Förenade kungariket och Irland omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000⁸ och deltar därför i antagandet av detta beslut.
- (7) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av detta beslut, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Utan att det påverkar Europeiska unionens befogenheter ska Österrike och Malta med hänsyn till Europeiska unionens intresse ansluta sig till Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur.
2. Texten till Haagkonventionen om delgivning återfinns i bilaga I till detta beslut.

Artikel 2

1. När Österrike och Malta anslutit sig till Haagkonventionen om delgivning ska de göra de lämpliga förklaringar som är tillåtna enligt konventionen.
2. Texten till förklaringarna bifogas detta beslut i bilaga II.

Artikel 3

1. De berörda medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att deponera anslutningsinstrumenten till Haagkonventionen om delgivning inom rimlig tid, och om möjligt senast den 31 december 2014.
2. De berörda medlemsstaterna ska före den 1 juli 2014 underrätta rådet och kommissionen om när de förväntar sig ha avslutat sitt anslutningsförfarande.

Artikel 4

Detta beslut träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

När Österrike och Malta anslutit sig till Haagkonventionen om delgivning ska de skriftligen underrätta Haagkonferensens för internationell privaträtt permanenta byrå om att anslutning skett i enlighet med detta beslut.

⁸ EUT L 324, 10.12.2007, s. 79.

Artikel 6

Detta beslut riktar sig till Österrike och Malta i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel den

*På rådets vägnar
Ordförande*

BILAGA I

KONVENTION OM DELGIVNING I UTLANDET AV HANDLINGAR I MÅL OCH ÄRENDEN AV CIVIL ELLER KOMMERSELL NATUR (Ingicks den 15 november 1965)

Denna konventions signatärmakter
som önskar åstadkomma ändamålsenliga medel för att säkerställa att sådana handlingar i mål
och ärenden som skall delges i utlandet i rätt tid bringas till adressatens kännedom,
som i detta syfte önskar förbättra den ömsesidiga rättshjälpen genom att förenkla och
påskynda förfarandet,
har beslutat att avsluta en konvention för detta ändamål och har överenskommit om följande
bestämmelser:

Artikel 1

Denna konvention skall tillämpas i alla sådana fall, då en handling i mål eller ärende av civil
eller kommersiell natur skall sändas utomlands för delgivning.

Konventionen är icke tillämplig, när adressen till den person som skall delges ej är känd.

KAPITEL I - HANDLINGAR I MÅL ELLER ÄRENDE HOS DOMSTOL

Artikel 2

Varje fördragsslutande stat utser ett centralt organ, som enligt bestämmelserna i artiklarna 3–6
mottar framställning om delgivning från annan fördragsslutande stat och vidtar därav
föranledda åtgärder.

Varje stat organiserar det centrala organet i enlighet med sin egen lagstiftning.

Artikel 3

Den myndighet eller tjänsteman, som är behörig enligt lagen i den stat från vilken handlingen
härör, översänder till det centrala organet i den anmodade staten en framställning, som
avfattas i överensstämmelse med det vid denna konvention fogade formuläret. Legalisering
eller motsvarande formalitet krävs icke.

Vid framställningen fogas delgivningshandlingen eller en kopia av denna. Såväl
framställningen som delgivningshandlingen översänds i två exemplar.

Artikel 4

Om det centrala organet finner, att framställningen icke uppfyller föreskrifterna i denna
konvention, skall det omedelbart underrätta sökanden och därvid noggrant ange de
invändningar som görs mot framställningen.

Artikel 5

Det centrala organet i den anmodade staten delger eller låter delge handlingen

a) antingen i en form som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning för delgivning av i
denna stat upprättade handlingar med personer som är bosatta inom statens område,

b) eller i en särskild form som begärts av sökanden, om icke denna är oförenlig med lagen i
den anmodade staten.

Utom i fall som avses under b) i första stycket får delgivning alltid ske genom att handlingen
överlämnas till adressaten, om denna frivilligt mottar den.

Om handlingen skall delges på sätt som sägs i första stycket, äger det centrala organet kräva,
att den är avfattad på eller översatt till det officiella språket eller ett av de officiella språken i
den anmodade staten.

Den del av framställningen, som återger det huvudsakliga innehållet i delgivningshandlingen,
överlämnas till adressaten.

Artikel 6

Det centrala organet i den anmodade staten eller annan myndighet, som har utsetts därtill,
utfärdar ett bevis i överensstämmelse med det vid denna konvention fogade formuläret.

I beviset anges, att handlingen har delgivits. Beviset skall innehålla uppgift om formen, platsen och dagen för delgivningen samt ange till vem handlingen har överlämnats. Om delgivning ej har ägt rum, skall beviset ange anledningen till att delgivning ej har skett. Har beviset ej utfärdats av det centrala organet eller av judiciell myndighet, äger sökanden fordra att någon av dessa myndigheter bekräftar bevisets riktighet. Beviset översänds direkt till sökanden.

Artikel 7

Det vid denna konvention fogade formuläret avfattas på engelska eller franska. Det får dock avfattas också på det officiella språket eller ett av de officiella språken i den stat från vilken handlingen härrör.

Uppgifter som ifylls enligt formuläret avfattas antingen på den anmodade statens språk eller på engelska eller franska.

Artikel 8

Fördragsslutande stat får, utan användande av tvångsmedel, omedelbart genom sina egna diplomatiska eller konsulära tjänstemän delge handlingar med personer i utlandet.

Stat kan avge förklaring, att den motsätter sig sådan delgivning på sitt territorium, om icke handlingen skall delges med en medborgare i den stat från vilken handlingen härrör.

Artikel 9

Fördragsslutande stat får dessutom översända handlingar för delgivning på konsulär väg till de myndigheter i en annan fördragsslutande stat, som den senare staten anvisat för detta ändamål.

Fördragsslutande stat får använda sig av den diplomatiska vägen i samma syfte, om omständigheterna undantagsvis kräver det.

Artikel 10

Under förutsättning att den stat som berörs av åtgärden ej gör invändning, innebär denna konvention icke någon inskränkning i

- a) rätten att sända handlingar i mål och ärenden med posten direkt till personer i utlandet,
- b) rätten för tjänstemän och andra behöriga personer i den stat från vilken handling i mål eller ärende härrör att låta delge denna omedelbart genom tjänstemän eller andra behöriga personer i den stat där delgivning skall ske,
- c) rätten för varje person, som har ett intresse i ett rättsligt förfarande, att låta delge handlingar i mål eller ärenden omedelbart genom tjänstemän eller andra behöriga personer i den stat där delgivning skall ske.

Artikel 11

Utan hinder av denna konvention får två eller flera fördragsslutande stater överenskomma att för delgivning av handlingar tillåta annat sätt för översändande än dem som avses i föregående artiklar, och i synnerhet direkt skriftväxling mellan myndigheterna i respektive stater.

Artikel 12

För delgivning av handling i mål eller ärende på begäran av en fördragsslutande stat får den anmodade staten icke utkräva avgift eller kostnadsersättning.

Sökanden skall betala eller ersätta kostnader, som föranletts av

- a) medverkan av stämningsman eller annan behörig person i den anmodade staten,
- b) användandet av en särskild form.

Artikel 13

När en framställning om delgivning uppfyller bestämmelserna i denna konvention, får den anmodade staten vägra att verkställa delgivningen endast om den anser verkställandet vara av beskaffenhet att kränka dess suveränitet eller medföra fara för dess säkerhet.

Den anmodade staten får icke vägra att låta verkställa delgivning enbart av det skälet, att den enligt sin lagstiftning äger uteslutande behörighet att pröva den sak rättegången avser eller att enligt samma lagstiftning talan icke får väckas beträffande saken.

I händelse av vägran skall det centrala organet omgående underrätta sökanden och ange skälen för vägran.

Artikel 14

Meningsskiljaktighet, som uppstår när handling översänds för delgivning, utjämnas på diplomatisk väg.

Artikel 15

När stämning eller motsvarande handling måste översändas till utlandet för delgivning enligt bestämmelserna i denna konvention och svaranden icke inställer sig, får saken ej avgöras, förrän det har konstaterats att

a) handlingen delgivits i en form, som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning för delgivning av i denna stat upprättade handlingar med personer som är bosatta på statens område, eller

b) handlingen lämnats till svaranden eller i hans bostad på annat sätt som är tillåtet enligt denna konvention,

och att delgivning enligt a) eller b) ägt rum i så god tid, att svaranden haft möjlighet att avge svaromål.

Fördragsslutande stat kan avge förklaring, att domstol utan hinder av bestämmelserna i första stycket får meddela avgörande även om bevis om delgivning icke mottagits, under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

a) handlingen har översänts på ett sätt som föreskrivs i denna konvention,

b) en tidsperiod, som domstolen i varje särskilt fall anser skälig, dock minst sex månader, har förflutit sedan handlingen avsändes,

c) inget bevis av något slag har mottagits, trots att skäliga ansträngningar gjorts att få ett sådant från behöriga myndigheter i den anmodade staten.

Utan hinder av bestämmelserna i denna artikel får domstolen i brådskande fall besluta om interimistiska åtgärder.

Artikel 16

När stämning eller motsvarande handling måste översändas till utlandet för delgivning enligt bestämmelserna i denna konvention och avgörande har meddelats mot svaranden i hans utevaro, kan domstol på ansökan av svaranden medge att saken får omprövas utan hinder av att fullföljdstiden utgått, om följande villkor är uppfyllda:

a) svaranden har utan egen förskyllan ej fått kännedom om handlingen i sådan tid, att han haft möjlighet att avge svaromål, och ej heller ägt kännedom om avgörandet i sådan tid att han kunnat fullfölja talan mot detta,

b) svaranden har visat sannolika skäl för sin talan.

Ansökan som avses i första stycket skall avvisas om den icke inges inom skälig tid efter det att svaranden har fått kännedom om avgörandet.

Fördragsslutande stat kan avge förklaring, att ansökan kommer att avvisas, om den inges efter utgången av en i förklaringen angiven tidsfrist, vilken dock i intet fall får vara kortare än ett år efter dagen för avgörandet.

Denna artikel är icke tillämplig på avgöranden angående personers status.

KAPITEL II – ANDRA HANDLINGAR

Artikel 17

Andra handlingar i mål eller ärende hos myndighet eller tjänsteman i fördragsslutande stat får översändas för delgivning i annan fördragsslutande stat på de sätt som föreskrivs och i enlighet med de bestämmelser som är upptagna i denna konvention.

KAPITEL III – ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 18

Fördragsslutande stat får vid sidan av det centrala organet utse andra myndigheter och skall besluta om dessas behörighet.

Sökanden äger dock alltid rätt att hänvända sig direkt till det centrala organet.

Federala stater får utse mer än ett centralt organ.

Artikel 19

Om lagen i fördragsslutande stat medger att handling från utlandet får översändas för delgivning inom dess område på annat sätt än som anges i föregående artiklar, innebär denna konvention icke någon inskränkning i sådana bestämmelser.

Artikel 20

Utan hinder av denna konvention får två eller flera fördragsslutande stater överenskomma om avvikelser från

- a) artikel 3, andra stycket, såvitt angår kravet på två exemplar av översända handlingar,
- b) artikel 5, tredje stycket, och artikel 7, såvitt angår de språk som skall användas,
- c) artikel 5, fjärde stycket,
- d) artikel 12, andra stycket.

Artikel 21

Fördragsslutande stat skall, vid deponeringen av sitt instrument rörande ratifikation eller anslutning, eller senare, underrätta det nederländska utrikesministeriet om följande:

- a) utseende av myndigheter enligt artiklarna a2 och 18,
- b) utseende av myndighet som är behörig att utfärda i artikel 6 avsett bevis,
- c) utseende av myndighet som är behörig att mottaga handlingar, vilka enligt artikel 9 översänts på konsulär väg.

Varje fördragsslutande stat skall likaledes, i förekommande fall, underrätta ministeriet om

- a) invändning mot att handlingar översänds på sätt som avses i artiklarna 8 och 10,
- b) förklaringar enligt artikel 15, andra stycket, och artikel 16, tredje stycket,
- c) alla ändringar i fråga om utseende av myndigheter samt i fråga om invändningar och förklaringar som avses i det föregående.

Artikel 22

Denna konvention ersätter, i förhållandet mellan stater som ratificerat den, artiklarna 1–7 i de i Haag den 17 juli 1905 och 1 mars 1954 undertecknade konventionerna angående vissa till civilprocessen hörande ämnen, i den mån dessa stater även är anslutna till någon av dessa konventioner.

Artikel 23

Denna konvention skall icke påverka tillämpningen av artikel 23 i den i Haag den 17 juli 1905 undertecknade konventionen angående vissa till civilprocessen hörande ämnen eller av artikel 24 i den i Haag den 1 mars 1954 undertecknade konventionen angående vissa till civilprocessen hörande ämnen.

Dessa artiklar skall dock endast tillämpas, om handlingarna översänts på sätt som avses i nämnda konventioner.

Artikel 24

Har tilläggsöverenskommelser till 1905 och 1954 års konventioner ingåtts mellan fördragsslutande stater, skall överenskommelserna äga motsvarande tillämpning beträffande denna konvention, om icke staterna överenskommer annat.

Artikel 25

Med undantag för vad som föreskrivs i artiklarna 22 och 24 görs genom denna konvention ej någon inskränkning i sådana överenskommelser angående frågor som regleras i denna konvention, till vilka fördragsslutande stat är ansluten eller kan komma att ansluta sig.

Artikel 26

Denna konvention är öppen för undertecknande av de stater som var representerade vid Haagkonferensens för internationell privaträtt tionde session.

Den skall ratificeras och ratifikationsinstrumenten deponeras hos det nederländska utrikesministeriet.

Artikel 27

Denna konvention träder i kraft den sextionde dagen efter den dag då det tredje av de i artikel 25, andra stycket, nämnda ratifikationsinstrumenten deponerats. För varje signatärmakt, som ratificerar konventionen senare, träder den i kraft den sextionde dagen efter den dag då dess ratifikationsinstrument deponerats.

Artikel 28

Stat som icke var företräd vid Haag konferensens för internationell privaträtt tionde session kan ansluta sig till denna konvention sedan den trätt i kraft enligt artikel 27, första stycket. Anslutningsinstrumentet skall deponeras hos det nederländska utrikesministeriet.

För sådan stat träder konventionen i kraft om icke en annan stat, som ratificerat konventionen före deponeringen enligt första stycket, inom en frist av sex månader efter den dag då det nederländska utrikesministeriet utsända meddelande om anslutningen, underrättar ministeriet, att den motsätter sig denna.

Om någon sådan invändning ej gjorts, träder konventionen i kraft för den stat som ansluter sig första dagen i den månad, som följer efter utgången av den i föregående stycke angivna fristen.

Artikel 29

Stat kan, vid undertecknande, ratifikation eller anslutning, förklara satt konventionens tillämpning utsträcks till samtliga de områden, för vilkas internationella förbindelser staten svarar, eller till ett eller flera av dessa. Sådan förklaring får verkan från det att konventionen träde i kraft för sagda stat.

Det nederländska utrikesministeriet skall underrättas om sådana utvidgningar som sker senare.

Denna konvention träder i kraft för områden, som omfattas av en sådan utvidgning, sextionde dagen efter den dag då det nederländska utrikesministeriet underrättats enligt andra stycket.

Artikel 30

Denna konvention gäller i fem år, räknat från den dag då den enligt artikel 27, första stycket, trätt i kraft. Detsamma gäller även för stater, som senare ratificerat eller anslutit sig till konventionen.

Konventionen skall, om uppsägning icke sker, anses förlängd för fem år i sänder.

Uppsägning skall tillkännages hos det nederländska utrikesministeriet minst sex månader före den löpande femårsperiodens utgång.

Uppsägning kan begränsas till att avse vissa av de områden beträffande vilka konventionen är tillämplig.

Uppsägningen får verkan endast för den stat, som gjort uppsägningen. För övriga fördragsslutande stater förblir konventionen i kraft.

Artikel 31

Det nederländska utrikesministeriet skall underrätta de stater som avses i artikel 26, liksom de stater som anslutit sig enligt bestämmelserna i artikel 28, om:

- a) underskrifter och ratifikationer som avses i artikel 26,
- b) dagen för konventionens ikraftträdande enligt bestämmelserna i artikel 27, första stycket,
- c) anslutningar som avses i artikel 28 och dagen för dessas ikraftträdande,
- d) utvidgningar som avses i artikel 29 och dagen för dessas ikraftträdande,
- e) utseende av myndigheter samt invändningar och förklaringar som avses i artikel 21,
- f) uppsägningar som avses i artikel 30, tredje stycket.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill behörigen bemyndigade, underskrivit denna konvention.

Som skedde i Haag den 15 november 1965 på engelska och franska språken, vilka båda texter äger lika vitsord, i ett enda exemplar som skall förvaras i Nederländernas regerings arkiv och varav bestyrkt avskrift på diplomatisk väg skall tillställas varje stat som var företräd vid Haagkonferensens för internationell privaträtt tionde session.

BILAGA II

Medlemsstaternas förklaringar

Österrike önskar göra följande förklaring:

(...)

samt

Malta önskar göra följande förklaring:

När det gäller artikel 8 i konventionen förklarar Malta att man motsätter sig att handlingar delges på Maltas territorium via diplomatiska eller konsulära tjänstemän från övriga fördragsslutande stater i enlighet med första artikel 8 första stycket, med andra personer än de som är medborgare i den stat som utför sådan delgivning.

När det gäller artikel 10 i konventionen förklarar Malta att man motsätter sig att övriga fördragsslutande stater använder någon av de metoder för sändning och delgivning av handlingar som nämns i artikel 10 på landets territorium.